

Rep. 13/12 229
eindvonnis

ONGETEKEND AFSCRIFT
art. 792 Ger. Wetb.
vrijgesteld van expeditierecht
art. 280/2° Wetb. griffierecht

AR 13/2427/A

IN DE ZAAK VAN :

geboren op kleinhandelaar,

wonende te

EISER TOT VERZET TEGEN UITVOEREND BESLAG, vertegenwoordigd en bijgestaan door meester Vrijens Bertrand, advocaat met kantoor te 9000 Gent, Kortrijksesteenweg 641 ;

tegen

De **WOONINSPECTEUR van het VLAAMSE GEWEST**, met burelen gevestigd te 9000 Gent, Gebroeders Van Eyckstraat 4-6, die woonstkeuze doet op het kantoor van gerechtsdeurwaarder MONBAILLIU Marc, kantoor houdende te 9820 Merelbeke, Jozef Hebbelynckstraat 7;

VERWEERDER OP VERZET, vertegenwoordigd en bijgestaan door meester **TOLLENAERE Veerle**, advocaat met kantoor te 9000 Gent, Koning Albertlaan 128 ;

VONNIST DE BESLAGRECHTER ALS VOLGT :

I. DE RECHTSPLEGING :

1.1. De zaak werd ingeleid bij dagvaarding die op regelmatige wijze werd betekend op 9 juli 2013. Bij beschikking uitgesproken op 23 juli 2013 werden in toepassing van artikel 747, § 2 Ger. W. de conclusietermijnen en de rechtsdag bepaald. Partijen zijn in onderling akkoord van de bij beschikking vastgestelde termijnen afgeweken.

1.2. De partijen werden bij monde van hun raadslieden door de beslagrechter gehoord in hun middelen en conclusies op de openbare terechtzitting van dinsdag 1 oktober 2013, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

1.3. Het dossier van de rechtspleging en de overtuigingsstukken van de partijen werden ingezien.

II. DE VORDERINGEN :

2.1. De vordering van de eiser strekt er volgens zijn syntheseconclusies van 13 september 2013 in hoofdde toe om in een bij voorraad-uitvoerbaar verklaard vonnis met uitsluiting van borgstelling en kantonement (1) het op 29/05/2013 gelegde uitvoerende beslag op roerende goederen op te heffen en de verweerder te veroordelen tot het binnen de 24 uur na de betekening verlenen van opheffing van dit gelegde beslag bij gebreke waaraan het vonnis als opheffing zou gelden en (2) verweerder te veroordelen tot betaling van een schadevergoeding van 500,00 euro wegens het leggen van een tergend en roekeloos beslag. In ondergeschikte orde vraagt eiser om het gelegde beslag op te schorten tot

16/09/2014 en te bepalen dat het beslag enkel kan gelden voor de na 16/09/2014 te verbeuren dwangsommen. In dit geval dient elke partij haar eigen gerechtskosten te dragen. In hoofdorde dient de verweerder alle gedingkosten te dragen.

2.2. De verweerder verzoekt de beslagrechter in zijn als syntheseconclusie gelezen conclusie van 27 augustus 2013 om het verzet onontvankelijk, of minstens ongegrond te verklaren om de eiser tot betaling van de gerechtskosten te veroordelen.

III. RELEVANTE FEITEN EN LITIGIEUS BESLAG :

3.1. Bij gerechtsdeurwaardersexploot van 29 mei 2013 laat de verweerder (samen met een herhaald bevel tot betalen van een bedrag van 10.499,38 euro) uitvoerend beslag op de roerende goederen van de eiser leggen dewelke zich bevinden op zijn domicilie-adres te . Dit uitvoerend beslag op roerende goederen wordt gelegd krachtens een vonnis dat op tegenspraak werd gewezen door de 19de (correctionele) kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Gent op 5 december 2011 en dat aan de eiser werd betekend (samen met een bevel tot betalen) op 24 mei 2012.

In dit vonnis van 5 december 2011 werd het eerdere vonnis van 27 juni 2011 van dezelfde rechtbank en kamer (19) verbeterd in zoverre het de beslissing inzake de herstellvordering van de huidige verweerder niet in het beschikkend gedeelte van het vonnis hernomen had. Derhalve werd daar (met betrekking tot de herstellvordering) aan toegevoegd dat de eiser werd veroordeeld tot het uitvoeren – binnen de 15 maanden na de uitspraak van het vonnis - van alle werken die nodig zijn om alle gebreken aan het gebouw weg te werken en dit op straffe van een dwangsom van 125,00 euro per dag vertraging in de uitvoering van deze herstelmaatregel. Dit onderdeel van het vonnis werd uitdrukkelijk uitvoerbaar bij voorraad verklaard

3.2. In het vonnis van de correctionele rechtbank van 27 juni 2011 werd de huidige eiser veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 1 jaar (met 3 jaar uitstel) en een geldboete van 1.500,00 euro voor het verhuren en ter beschikking stellen van kamers die niet voldeden aan de woonkwaliteitseisen van het Kamerdecreet. Het verbeterend vonnis werd uitgesproken op 5 december 2011. De termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregel verstreek volgens de termen van het vonnis op 5 maart 2013.

Bij beschikking van de arbeidsrechtbank van 24/11/2011 werd de eiser toegelaten tot de collectieve schuldenregeling. Deze procedure is blijkens de door de eiser voorgelegde stukken op heden nog steeds lopende.

Namens de eiser werd door zijn raadsman (nadat het litigieuze beslag in casu werd gelegd) in een brief van 31/05/2013 geschreven dat de dwangsommen intussen nog niet zijn begonnen te verbeuren nu de kamers in het betrokken pand nog steeds (door het parket) verzegeld zijn. De ontzegeling heeft volgens de eiser plaatsgevonden op 15/06/2013.

IV. BEOORDELING :

4.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de door de eiser ingestelde rechtsvordering. Hij stelt dat de beslagrechter enkel kan nagaan of de dwangsommen werkelijk verbeurd zijn wegens het uitvoeren van een rechtens uitvoerbare titel en dat de beslagrechter zich niet kan uitspreken over een onmogelijkheid van de schuldenaar om (tijdig) aan de hoofdveroordeling te voldoen (artikel 1385quinquies Ger. W.).

Artikel 1385 quinquies Ger. W. bepaalt: *'De rechter die een dwangsom heeft opgelegd, kan op vordering van de veroordeelde de dwangsom opheffen, de looptijd ervan opschorten gedurende de door hem te bepalen termijn of de dwangsom verminderen in geval van blijvende of tijdelijke, gehele of gedeeltelijke onmogelijkheid voor de veroordeelde om aan de hoofdveroordeling te voldoen.'*

De in dit artikel bedoelde onmogelijkheid is geen absolute onmogelijkheid, maar een relatieve onmogelijkheid die wordt afgemeten volgens de maatstaf van wat redelijkerwijze onmogelijk is (zie Wagner K., 'Dwangsom' in APR 2003, Mechelen, Story-Scientia, nrs. 160 e.v.). Het begrip onmogelijkheid mag niet worden verward met overmacht. Wat redelijkerwijze onmogelijk is, levert niet noodzakelijk een situatie van overmacht op. De beoordeling van overmacht is strenger dan de beoordeling van onmogelijkheid. Opdat er sprake zou zijn van overmacht, is vereist dat de als overmacht ingeroepen gebeurtenis onvoorzienbaar en onontkoombaar was. Dit is niet het geval voor de beoordeling van de onmogelijkheid in de zin van artikel 1385 quinquies Ger. W. Het volstaat dat de onmogelijkheid op geen enkele wijze te wijten is aan het gedrag van de veroordeelde.

De rechter die bevoegd is om zich uit te spreken over het bestaan van een dergelijke onmogelijkheid is de dwangsomrechter, of met andere woorden de rechter die de uitspraak ten gronde heeft gewezen waaraan een dwangsom werd verbonden. De beslagrechter is derhalve (inderdaad) niet bevoegd om zich over deze rechtsvraag uit te spreken.

Volgens zijn syntheseconclusies van 13 september 2013 vraagt de eiser aan de beslagrechter echter niet om de bij vonnis van 5 december 2011 bepaalde dwangsom op te heffen (op grond van een onmogelijkheid om aan de veroordeling te voldoen) maar vraagt hij (enkel) om het gelegde uitvoerende beslag op te heffen omdat er op heden nog geen dwangsommen verbeurd zouden zijn en omdat er geen bewijs voorligt van inbreuken (door de eiser) op de veroordeling omschreven in het vonnis van 5 december 2011. Wanneer een schuldeiser overgaat tot tenuitvoerlegging en indien de debiteur dan de verbeurde van de dwangsom betwist, dan rijst er een executiegeschil waarvoor de beslagrechter (uiteraard) bevoegd is (zie ook DIRIX, E. en BROECKX, K., Beslag, in APR, 2010, nr. 83 p. 56).

De door de eiser ingestelde rechtsvordering is derhalve ontvankelijk.

4.2. Eiser betwist de rechtmatigheid van het op 29 mei 2013 betekende uitvoerende beslag op (zijn) roerende goederen (waarbij de verkoopdatum werd vastgesteld op 12 juli 2013). Hij stelt dat het hem onmogelijk was om vrijwillig aan de bij vonnis opgelegde herstelmaatregel te voldoen binnen de opgelegde termijn

van 15 maanden en dit omwille van overmacht. Deze overmacht bestaat erin dat het pand nog steeds (strafrechtelijk) verzegeld was zodat de eiser er geen toegang toe had (zonder de zegels te verbreken, hetgeen een misdrijf uitmaakt) en dus ook niet de opgelegde werken kon uitvoeren.

Zoals hierboven reeds geoordeeld is de beslagrechter niet de dwangsomrechter en derhalve ook niet bevoegd om zich uit te spreken over de door de eiser aangevoerde onmogelijkheid in de zin van artikel 1385 quinquies Ger. W.

Het uitvoerend beslag op de roerende goederen van de eiser werd gelegd krachtens een uitvoerbare titel, met name het vonnis van 5 december 2011 dat uitvoerbaar bij voorraad werd verklaard voor wat betreft de herstellvordering en de termijn waarbinnen deze diende te zijn uitgevoerd. Deze termijn van uitvoering van de werken om aan alle gebreken van het pand te verhelpen verstreek 15 maanden na de uitspraak, zijnde op 5 maart 2013. Het staat vast, en eiser erkent dit ook uitdrukkelijk, dat de herstelwerken door de eiser binnen die termijn niet werden uitgevoerd en het op heden nog steeds niet zijn. Vanaf 6 maart 2013 zijn dan ook dwangsommen verbeurd aan 125,00 euro per dag.

Het (herhaald) bevel tot betalen dat samen met het beslag aan de eiser werd betekend op 29 mei 2013 vermeldt een bedrag aan verbeurde dwangsommen voor de periode van 06/03/2013 tot 22/05/2013 van 8.625,00 + 1.125,00 = 9.750,00 euro. Deze berekening is zelfs verkeerd doch in het voordeel van de eiser, aangezien er in de betrokken periode 88 dagen zijn verstreken terwijl er in het bevel maar dwangsommen aangerekend (verbeurd) worden gedurende 78 dagen. Een correcte berekening had een bedrag aan verbeurde dwangsommen opgeleverd van 11.000,00 euro terwijl er in het bevel/beslagexploot van 29 mei 2013 slechts sprake is van 9.750,00 euro.

Er is derhalve geen enkele reden aanwezig om het op 29 mei 2013 betekende exploot van uitvoerend roerend beslag onrechtmatig te bevinden en/of om het uitvoerende beslag op roerende goederen op te heffen.

4.3. De in ondergeschikte orde geformuleerde vraag van de eiser om de gevolgen van het op 29 mei 2013 gelegde uitvoerende beslag op te schorten tot 16 september 2014 komt eveneens neer op een vraag om vast te stellen dat het tot 16 september 2014 onmogelijk is (zal zijn) om de opgelegde herstelmaatregelen uit te voeren, hetgeen een vraag is die mits toepassing van artikel 1385 quinquies Ger. W. aan de dwangsomrechter (en niet aan de beslagrechter) dient te worden gesteld.

4.4. Verweerder merkt terecht op dat de collectieve schuldenregeling waartoe de eiser werd toegelaten bij beschikking van de arbeidsrechtbank van 24 november 2011 geen enkele invloed heeft op de rechtmatigheid van de op 29 mei 2013 genomen beslagmaatregel. Dit beslag is immers geënt op de vaststelling dat de eiser geen gevolg heeft gegeven aan de bij vonnis bevolen herstelmaatregel binnen de in het vonnis bepaalde uitvoeringstermijn. De collectieve schuldenregeling waartoe de eiser is toegelaten verhindert niet dat hij, mits toestemming van de arbeidsrechtbank, gevolg geeft aan een rechterlijke beslissing om iets te doen (herstelmaatregel) teneinde te vermijden dat er dwangsommen zouden worden verbeurd. Eiser heeft dit echter niet gedaan.

Het rechtsfeit dat de dwangsom van 125,00 euro per dag heeft doen lopen is het feit dat de herstelwerken door de eiser niet uitgevoerd waren tegen 5 maart 2013. De op deze wijze ontstane schuld is een 'nieuwe schuld' die nog niet bestond op het ogenblik dat de eiser (in november 2011) toegelaten werd tot de procedure van collectieve schuldenregeling. Dergelijke nieuwe schulden dienen (bijkomend) te worden toegelaten tot de schuldenregeling zonder dat eventuele vroegere uitkeringen (aan de schuldeisers) kunnen worden aangetast. De tussenkomst van een nieuwe schuldeiser, zoals in casu de verweerder, maakt in de regel een 'nieuw feit' uit in de zin van artikel 1675/14, § 2 Ger. W. dat de schuldbemiddelaar zal nopen om de nodige stappen te zetten met het oog op een aanpassing of herziening van de minnelijke of gerechtelijke aanzuiveringsregeling (DIRIX, E. en TAELEMAN, P., Collectieve schuldenregeling in de praktijk, Intersentia, 1999, nr. 39).

De vraag of de eiser als een goede huisvader heeft gehandeld door (mogelijks) niet al het mogelijke te doen om de herstellvordering binnen de in het vonnis van 5 december 2011 bepaalde termijn uit te voeren, waardoor er een bijkomende schuld aan verbeurde dwangsommen (en uitvoeringskosten) is ontstaan, is een vraag die niet door de beslagrechter maar wel door de schuldbemiddelingsrechter dient te worden beantwoord. In geval van een negatief antwoord is er mogelijks een reden om tot herroeping van de collectieve schuldenregeling over te gaan, maar ook deze vraag dient niet door de beslagrechter, maar door de schuldbemiddelingsrechter te worden beantwoord.

4.5. Eiser heeft op heden (nog) geen vraag aan de dwangsomrechter voorgelegd om vast te stellen dat hij zich in de onmogelijkheid bevond om aan de veroordeling tot het nemen van herstelmaatregelen binnen de termijn van 15 maanden na de uitspraak gevolg te geven. Bij gebreke daaraan richt hij tot de beslagrechter dan blijkbaar ook geen vraag om de tenuitvoerlegging voorlopig te schorsen in afwachting van het antwoord van de dwangsomrechter.

4.6. Het verzet/de vordering van de eiser dat/die in hoofdorde strekt tot opheffing van het voormelde uitvoerende beslag op roerende goederen is derhalve ongegrond. De beslagleggende schuldeiser dient dan (uiteraard) ook niet te worden veroordeeld tot het betalen van een schadevergoeding wegens het nemen van een tergende en roekeloze beslagmaatregel. De in ondergeschikte orde geformuleerde rechtsvordering van de eiser is eveneens ongegrond.

V. GERECHTSKOSTEN :

5.1. De eiser dient, als de in het ongelijk gestelde partij, te worden verwezen in de gerechtskosten (art. 1017, eerste lid Ger. W.).

De gerechtskosten omvatten ondermeer de rechtsplegingsvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger. W. (art. 1018, sub 6° Ger. W.).

De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij (art. 1022, eerste lid Ger. W., zoals vervangen bij art. 7 Wet 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat), *in casu* de verweerder.

5.2. Het verzet tegen een bewarend beslag is in essentie niet in geld waardeerbaar, waarbij artikel 3 van het K.B. 26 oktober 2007 (tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in art. 1022 Ger. W.) een (geïndexeerd) basisbedrag van 1.320,00 euro vooropstelt.

Gelet op de toelating van de eiser tot de procedure van de collectieve schuldenregeling en tot de tweedelijnsbijstand dient de rechtsplegingsvergoeding te worden vermindert tot het minimumbedrag van 82,50 euro.

VI. UITVOERBAARHEID BIJ VOORRAAD

6. De vorderingen voor de beslagrechter worden ingeleid en behandeld zoals in kort geding (art. 1395, tweede lid Ger. W.), en de inleiding en de behandeling van de zaken vinden dus plaats volgens de artikelen 1035-1041 Ger. W. De vonnissen van de beslagrechter zijn derhalve, gelet op artikel 1039 Ger. W., van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad. Die uitvoerbaarheid dient dus niet te worden gevraagd, noch dient zij uitdrukkelijk te worden uitgesproken.

**OP DEZE GRONDEN,
DE BESLAGRECHTER,
RECHT DOENDE OP TEGENSPRAAK,**
met inachtneming van de artikelen 2 en volgende van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

VERKLAART het verzet/de vorderingen van de eiser ontvankelijk doch wijst ze als ongegrond af.

ZEGT VOOR RECHT dat de schuldvordering van de verweerder dient te worden aanzien als een nieuw feit in de zin van artikel 1675/14, § 2 Ger. W. waardoor een aanpassing van de minnelijke of gerechtelijke aanzuiveringsregeling in de collectieve schuldenregeling van de eiser noodzakelijk wordt gemaakt.

VEROORDEELT de eiser in de gerechtskosten en begroot deze als volgt:

- * aan de zijde van de eiser:
 - * kosten dagvaarding + rolrecht: 264,63 euro
- * aan de zijde van de verweerder:
 - * rechtsplegingsvergoeding: 82,50 euro

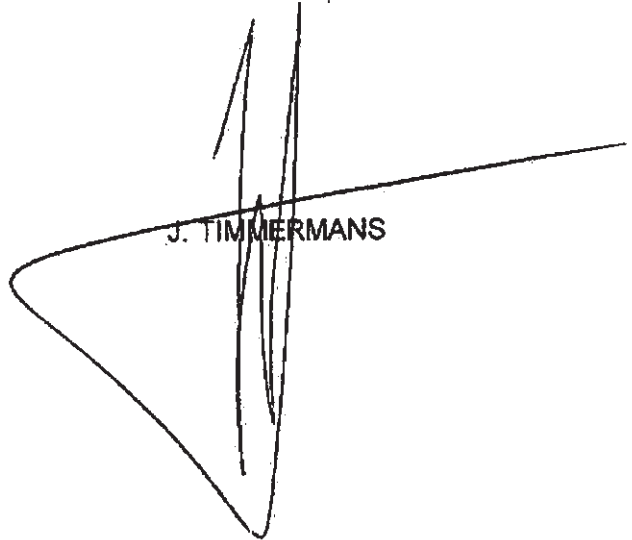
BESLAGRECHTER IN DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE GENT
OPENBARE TERECHTZITTING VAN 29 OKTOBER 2013 F° 1437

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting door de beslagrechter in de rechtbank van eerste aanleg te Gent op negenentwintig oktober tweeduizend dertien, waar aanwezig waren:

Johan TIMMERMANS, beslagrechter, aangewezen bij beschikking van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 3 oktober 2012;
Els BOGAERT, griffier.

E. BOGAERT

J. TIMMERMANS

Aangeboden op 31 OKT. 2013
Niet te registreren;

177/1-
Anja WILLEMS
Adviseur a.l.